



Gürgen Öz; yazıyor, çiziyor, okuyor, düşünüyor, gözlemliyor, dur durak bilmiyor. Farkındalıkların bir oyuncuyu her zaman daha ileri götürdüğüne inanan Öz, şu sıralar yeni romanı için kolları sıvadı. **Berin Yavuzlar**

“Kendimi yıkmayı ve tekrar yapılanmayı seviyorum”

Hayatımızın nasıl bir dönemindeyiz?

Şu anda ikinci kitabım üzerinde çalışıyorum. Roman yazıyorum bu sefer. Yazınsa Romantik Komedî serilerinin üçüncüsü çekilecek. Bunun hazırlıkları başladı. Keyifli bir süreç...

Bir yanda Nevrotik kitabı, diğer yanda Neden Böyle belgeseli; Gürgen Öz çok mu düşünüyor?

Düşünüyorum elbette. Fazlasıyla sorguluyorum. Türkiye beni buna fazlasıyla zorluyor. “Neden Böyle” mimari üstüne bir belgesel. Şu anda Türkiye’de büyük bir yıkım söz konusu. Bir toplumu sadece mimari yapılaşmasına bakarak anlayabilirsiniz. Türkiye’de binalara bakınca tek gördüğüm kaos ve kavga. Yeni binalar yapmak adına korunması gereken şehir/ülkenin hafızası - tarihi sayılan binaları yok ediyoruz;

karaktersizleştiriyoruz. Emek Sineması da böylece yok oldu. AKM’nin durumu ise ortada. Çok üzücü...

Nevrotik peki?

Nevrotik de bu durumlardan ortaya çıkmış bir kitap. Psikoloji ağırlıklı. İçinde dört öykü var. Nevrotik en uzun. Aslında bir hiciv, bir taşlama denebilir. Çünkü halimiz Nevrotik. Toplum olarak bir nevroz yaşıyoruz. Elimizde kalmış son yeşil alanı - bir parkı korumak için insanlar ölüyor. Bu normal değil; trajik. Öte yandan çok komik bir anomalî de hâkim. Türkiye’de insanlar yaya geçidinde arabaların hızla geçmesini bekler ve boş bir an yakalayınca koşarak karşıya geçerler. Bu çok komik bir hâl ve mikro bir gösterge aslında. Olması gereken her şey burada tersinden yaşanıyor. Olmamış, oturmamış bir şeyler var ve bazen çok trajik bazen çok komik. Toplumsal ve

kültürel bazı düşümlerimiz de var. Kitapta bunları yazmak istedim.

“İnsan ne düşünürse onu yaşar. Neye inanırsa onu gerçek kılar” demişsiniz kitabınızda. Neye inandınız, ne oldu?

Nelere inandım neler değişti uzun bir konu fakat değişen şeyler var. Olmazsa garip zaten. Şu an Türkiye’de de birçok şey değişiyor. Öte yandan aslında değişen pek bir şey yok. Zihniyeti, tabuları yıkamadığımız sürece Türkiye aynı sorunlara gebe. Bu insan için de öyle. Kendini yenileme, kendini keşfetme süreci hiç bitmiyor. Yaşlanmak aslında tamamen bu prensibe direnmenin sonucu. Bu anlamda ben sürekli kendimi zorlamayı, bazı konularda kendimi yıkmayı ve tekrar yapılanmayı seviyorum. Fakat korunması gereken şeyleri koruyarak! Bunların ayrımını iyi yapmak lazım.

Bu süreçte farkındalıklarınız arttı mı? Oyunculuk açısından örneğin...

Oyunculuk meselesi tamamen bir farkındalık mevzusu aslında. İnsana dair, kendinize dair her şey...

Oyuncuda farkındalık nasıl geliyor?

Kendisi de dâhil olmak üzere çevresindeki her şeyi gözlemleyip analiz ederek.

O zaman algısı artıkça oyuncu daha da başarılı olur diyebilir miyiz?

Aynen öyle...

Nasıl bir gelecek var aklınızda? Hayat sizi nereye götürecektir dersiniz? Veya siz onu...

İnanın ben de bilmiyorum. Öte yandan çok da iyi biliyorum aslında... Güzel şeyler yapmak istiyorum. Yazmak, bol bol üretmek ve oynamak istiyorum. Fakat bir gün her şeyi bırakıp

gidebilecek özgürlüğümü de içimde her zaman korumak isterim.

Ruhen ve bedenen kendinizi korumak için neler yapıyorsunuz?

Pozitif odaklı düşünmeyi hiç bırakmıyorum ve negatife çekileceğimi hissettiğim her kişi ve alana arama sınır koyuyorum. Bazen iyi bir kitabı alıp okumaya başlamak bile beni mutlu ediyor. Basit şeylerle mutlu olmak lazım. Bunun dışında düzenli nefes egzersizleri ve spor yapıyorum. Antrenman yapmayı seviyorum. Açık havada yürüyüş ve yurt dışı seyahatleri vazgeçemediğim şeyler. Özellikle spora -sporda birçok farklı alana- son yıllarda çok bağlandım ve kesinlikle dünyanın en sağlıklı kimyasal üyüşürucusu spor. Herkese tavsiye ederim.